

နေနွယ်ဝင်းမြင့်

ပင်တိုင်စံနှလုံးသား

L လင်း

ကျွန်မချစ်သော ...

စာချစ်သူများ ရှင် ...

ကျွန်မ၏ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းမှုကြောင့် လုံးချင်းဝတ္ထုအသစ် ထွက်ရှိရန် ကြန့်ကြာနေခဲ့ပါသည်။ နှောင့်နှေးကာလအတွက်၊ ချစ်သော စာချစ်သူများအား အလွန်အားနာရပါသည်။ ကျွန်မနှင့် စာချစ်သူတို့ အကြားမှာ ယှက်နွယ်လျက်ရှိသော သံယောဇဉ်တွယ်တာမှု ကျဲပါးမှေးမှိန်သွားမှာ ကိုလည်း အလွန်စိုးရိမ်မိပါသည်။

အချစ်ရသဝတ္ထုများကိုသာ အစဉ်တစိုက် ရေးသားခဲ့သော ကျွန်မ၏ စာရေးသက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ၊ ကျွန်မသည် အချစ်နှင့် လျှို့ဝှက်ဇာတ်လမ်း (၂) အုပ်တိတိ ရေးသားခဲ့ဖူးပါသည်။ ဤ “ပင်တိုင်စံနှလုံးသား” ဝတ္ထုသည် ၁၉၈၁-ခုနှစ်က ကျွန်မရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သော အချစ်နှင့် လျှို့ဝှက်ဇာတ်လမ်း (၂) အုပ်အနက်မှ တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ စာချစ်သူများ ၊ မဖတ်မိလိုက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်နိုင်သလို၊ ဖတ်ဖြစ်သည့်တိုင် ပြန်လည်ဖတ်ရှုရခြင်းဖြင့် ခံစားမှု ပြန်လည်ဆန်းသစ်ခြင်းမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

လုံးချင်းဝတ္ထုအသစ် မထွက်နိုင်မီကာလအတွင်းမှာ စာချစ်သူများ အတွက် အစားထိုးခံစားမှုအဖြစ်၊ ဤစာအုပ်ကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ကျန်းမာရေး အဆင်ပြေသည် နှင့် လုံးချင်းဝတ္ထုအသစ်များကို ဆက်လက်ထုတ်ဝေသွားပါမည်။ ကျွန်မ၏ ပထမဆုံးလုံးချင်းဝတ္ထု “နွေလယ်မွန်းတည့်အပူတော” (အချစ်နှင့်လျှို့ဝှက်) မှ စ၍ ယနေ့ထက်တိုင် ကျွန်မအား စဉ်ဆက်မပြတ် ဖတ်ရှုအားပေးလျက်ရှိသော ချစ်သော စာချစ်သူ၊ ကျွန်မ၏ ပရိသတ်ကြီးအား ထာဝရ

ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိပါသည်။ ။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာကြစေ
ရန်နှင့်၊ လိုအပ်ဆန္ဒများ ပြည့်ဝကြစေရန် ဆုမွန်ကောင်း
တောင်းလိုက်ပါသည်။ ။

စာချစ်သူတိုင်းကိုချစ်တဲ့
(နေနွယ်ဇင်မြင့်)

အခန်း (၁)

“မမယမင်း”

ဒေါက်တာသန့်ဇင်အောင်က နှလုံးသားတွင်းမှ ပွင့်အန်ပေါက်ကွဲထွက်လာရသည့်အသံနှင့် ခေါ်၏။

ခိုင်ယမင်းက ဒေါက်တာသန့်ဇင်အောင်ကို မော်ကြည့်သည်။ ။ ချစ်မြတ်နိုးခြင်း၊ စုံမက်နှစ်သက်ခြင်း၊ လေးစားကြည်ညိုခြင်းတို့ က သန့်ဇင်အောင် မျက်နှာမှာ အထင်းသား ပေါ်နေသည်။ ။

မျက်ဝန်းညိုကြီးများကမူ မေတ္တာကို ငုံ့လင့်မွတ်သိပ်ဟန်တို့ဖြင့် အရောင်တလက်လက်။

“ဆရာကြီးရဲ့ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးတဲ့ နေ့မှာ ဒီစကားကို ပြောတာ ကျွန်တော် မမယမင်းကို စော်ကားချင်တဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ မဟုတ်ရပါဘူးဆိုတာ ယုံပါ။ ကျွန်တော် ...”

“မောင်သန့်ဇင်”

ခိုင်ယမင်းက သန့်ဇင်အောင်၏ စကားကို အဆုံးထိ အပြောမခံ။

သံပြတ်နှင့်ပင် ခေါ်ပစ်သည်။

“မတားပါနဲ့ မမယမင်း၊ ကျွန်တော် မမျိုသိပ်နိုင်လွန်းလို့ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဖွင့်ဟပါရစေ မမယမင်း၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ”

“လောကမှာ မိန်းမသားတွေဟာ အပျော့စား သတ္တဝါတွေပါ။ ခန္ဓာကိုယ် တည်ဆောက်ပုံအရ အားနဲ့တယ်၊ စိတ်ဓာတ်ရေးရာမှာ ပျော့ညံ့တယ်၊ ပြီးတော့ ယုံလွယ်တယ်၊ လိုက်လျောလွယ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲသိလား၊ မိန်းမသားတွေဟာ ကြီးမားတဲ့ ကရုဏာတရားရှိတဲ့ မိခင်မျိုးတွေ မဟုတ်လား”

“ဒီလိုဆို ... မမယမင်း ... ကျွန်တော့်ကို ...”

“နေဦး ... မမ ပြောတာ နားထောင်ဦး၊ ကြီးမားတဲ့ ကရုဏာတရားကနေ လိုက်လျောလွယ်ခြင်းဆိုတာ ပေါက်ဖွားလာတယ်၊ လိုက်လျောလွယ်ခြင်းကြောင့် ပျော့ညံ့ခြင်းဆိုတဲ့ အဆင့်ထိ လျှော့ကျသွားရတယ်၊ မိန်းမတွေ နှာခေါင်းသာမပါရင် မစင်စားမယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံဟာ မိန်းမသားများ ရဲ့ ကရုဏာတရားကို အလွန်စော်ကားခဲ့တာပေါ့”

“ကျွန်တော် ... ဒီလို မထင် ...”

“ဒီစကားပုံကို မမယမင်း မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ ရာနှုန်းတော်တော်များများ မိန်းမသားတွေဟာ သူတို့ ရဲ့ မေတ္တာတွေ ကရုဏာတွေကို အလွဲသုံးစား လုပ်တတ်ကြသကဲ့”

သန့်ဇင်အောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို “ဟူး” ခနဲ မှုတ်ထုတ်သည်။ ။ မတ်မတ်ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်ခန္ဓာကို ဖြေလျှော့ချသည်။ ။ “ပြောတော့ ... ပြောချင်ရာ ပြောပေတော့” ... ဟူသည့် ပုံစံမျိုး။

“ဦးနှောက်သုံးတဲ့ မိန်းမသားက ခပ်ရှားရှားပါ၊ သနားအောင်ပြောရ

င် သနားပစ်လိုက် ကြတာပဲ၊ ကျအောင်ပြောရင်လည်း ကျပစ်လိုက်တာ ပဲ၊ ယုံလွယ်တာ သနားလွယ်တာကိုး၊ ဒီတော့လည်း နှာခေါင်းမပါရင် မစင်စားမယ်ဆိုတဲ့ အဆင့်ထိ လျှော့ကျသွားရတော့တယ်၊ မမယမင်း ကတော့ မည်သူမပြု၊ မိမိမူလို့ ပဲ မြင်ပါတယ်”

“အိုဗျာ ... မမယမင်း၊ ကျွန်တော်က ဒီသဘောမျိုးနဲ့ အထင်သေးပြီး အပျော့ဆွဲ၊ အကျဆွဲ လုပ်မလို့ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒါနဲ့ များ ဗျာ” ဟူ၍ ပြောပစ်ချင်ပေမင့် မပြောဖြစ်ပါလေတော့။ မမယမင်းဟု ခေါ်ရပါသည့် ချစ်လှစွာသော ခိုင်ယမင်းကိုသာ ငေးငေးကြီး ကြည့်နေမိပါတော့သည်။ ။

“မမယမင်းကို ဘာကြောင့်များ သည် လောက် ချစ်နေမိရတာလဲ” ဟူသော မေးခွန်းကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် မိမိကိုယ်မိမိ မေးမိပြီးသား။

မမယမင်းကို သန့်ဇင်အောင် ချစ်သည်။ ။

သန့်ဇင်အောင်ထက် ဆယ်နှစ်တိတိကြီးပါသော မမယမင်း။ ပါးလျားသွယ်နွဲ့သည့် ကိုယ်နေဟန်၊ ဝင်းဝင်းမွတ်ပါလေသော အသားအရေ၊ ရှိရင်းအသက်ထက် ထက်ဝက်စာမျှ ပိုမိုနုပျို ပါလေသည့် မမယမင်း။

မဟူရာ ပိုးသားနုနုဆံပင်များက ခိုင်ယမင်း အရပ်နှင့်အညီမို့ ငါးပေလေးလက်မတိတိ။ ယခုခေတ်အခါမှာ ရှားရှားပါးပါး မြင်နိုင်ရခဲသော အလှအပတစ်မျိုး၊ ဆင်ဆွယ်နှစ်ရောင် အသားပေါ်မှ စိမ်းညိုညိုမျက်ခုံး၊ ကြယ်ညီနောင် ထွန်းတောက်သကဲ့သို့ လက်ဖြာပါသည့် မျက်ဝန်း၊ အစုံ၊ ဖြောင့်စင်းသည့် နှာတံ၊ ဆေးမကူပါဘဲ နီထွေးသည့် လေးကိုင်းသဏ္ဌာန် နှုတ်ခမ်း။

မျက်နှာအလှ တစ်ခုတည်းကပင် ငေးကြည့်ရသည်။ သန့်ဇင်အောင် တကယ်ပင် ငေးကြည့် နေမိပါတော့သည်။

ပြည့်၊ မိုး၊ ဝန်း၊ မြင့်၊ စွင့်၊ ချိုင့်၊ ကား ... ဆိုသည့် ဝေါဟာရများမှာ ခိုင် ယမင်း၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် သူ့နေရာနှင့်သူ အံဝင်ခွင်ကျ။

သဘောထား မြင့်မြတ်ခြင်း၊ တွေးခေါ်မြော်မြင်နိုင်စွမ်းရှိခြင်း၊ သတ္တိ ကို သရဖူဆောင်း ထားပါသည့် ထက်မြက်ခြင်းစသော ကိုယ်ရည်ကိုယ် သွေးများ နှင့်အတူ အပေါ်ယံမျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်ပါသော စိတ်အလှများ ကို မမယမင်း ပိုင်ဆိုင်ပါလေ၏။

စင်စစ် ... အသက်လေးဆယ်တိတိ ရှိနေပါသည့် မုဆိုးမပူပူနွေးနွေး ကလေးပါ။ သို့ပေမင့် ဇရာ၏ အရေးအကြောင်းများက မမယမင်း၏ မျက်နှာမှာ မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်လျှင်ပင် မမြင်ရနိုင်။

ဒေါက်တာသန့်ဇင်အောင် ကဲ့သို့သော အသက်သုံးဆယ်၊ လူပျိုလူရွယ်တစ်ဦးက မက်မက်စက်စက် ချစ်မြတ်နိုးနေရပါသည်။ မအောင့်နိုင် မစောင့်နိုင် ဖြစ်ရသည် အထိ ချစ်မေတ္တာတို့ လွန်ကဲစွာ ဖွင့်အန်လာရသောနေ့မှာ ခိုင်ယမင်း၏ ခင်ပွန်း ပါမောက္ခဆရာဝန်ကြီးဦးမြတ်မင်း အတွက် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးသောနေ့။

“မမက မိန်းမသားတွေရဲ့ သဘာဝကို ပြောပြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါ တစ်ရံမှာ သဘာဝထက် ကျော်လွန်တဲ့ အချက်မျိုးတွေ ရှိတတ်တယ်။ မိန်းမသားတချို့ ထက်မြက်ပြီ ဆိုရင်တော့ တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားတွေ လိုက်လို့ မမီတော့ပါဘူး။”

“ယုံပါတယ် မမ၊ မမယမင်းဟာ အဲဒီလို သဘာဝလွန် အမျိုးအစား မိန်းမသားဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“မိန်းမသားတွေ ပျော့ညံ့ကြတာဟာ စိတ်ဝင်စားမှုနယ်ကျဉ်းကြလို့ပါ။ မိန်းမသားဘဝ၊ အလှအပနဲ့ အိမ်ထောင်မှု ဗာဟိရတွေနဲ့ ပဲ လုံးပန်းနေရတော့ ဦးနှောက်ကို ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ အသုံးချဖို့ မေ့နေကြတာပါ”

ခိုင်ယမင်း၏ စကားများကြောင့် သန့်ဇင်အောင်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီးများ ပင် ဖြစ်သွားရတော့သည်။ ။ ချစ်ရေးဆိုလက်ထပ်ခွင့်တောင်းရန် စကားစပါမှ ဦးတည်ချက်ပျောက်ကာ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားရပါသည့် အဖြစ်မျိုး။

“မမယမင်းအဖို့ ကတော့ သဘာဝက ဖန်တီးပေးလိုက်တဲ့ ဦးနှောက်ကို လိုအပ်တဲ့ အခါတိုင်းမှာ အသုံးချတတ်တဲ့ အကျင့်ရနေခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမယမင်း၊ အဲဒီအချက်တွေကြောင့် မမယမင်းကို ကျွန်တော်ပိုပြီး ...”

“မ င်းမှာ အစ်မရင်းတစ်ယောက် ပေါက်ဖွားလာတယ်လို့ သာယူဆပြီး မင်းရင်ထဲက စကားတွေကို ပြန်သိမ်းသွားပါတော့ မောင်သန့်ဇင်၊ မမယမင်း မကြားပါရစေနဲ့ တော့”

သန့်ဇင်အောင်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးငေးကြီးဖြစ်သွားရပါတော့သည်။ ။

သူ့ဘက်မှ စကားကို လုံးဝအကျွံမခံဘဲ အချိန်မီ ပိတ်ဆို့ပစ်သည် ချည်း။ သန့်ဇင်အော်ကလည်း ဇွဲကို လွယ်လွယ်နှင့် မလျှော့။

သည် လောက်တောင် မပြောစေချင်တာ ပြောဖြစ်အောင် ပြောမည်ဟု ချက်ချင်းကြီး ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

“ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်က ခွင့်ပြုခဲ့တယ် မဟုတ်လား မမယမင်း”

“သွားလေသူနဲ့ အကျပ်မကိုင်နဲ့ မောင်သန့်ဇင်၊ မမယမင်း ဆန္ဒရှိမယ်

ဆိုရင်လို့ သာ လေးလေးက ပြောခဲ့တယ်။ အခု မမယမင်းမှာ ဆန္ဒလည်း မရှိဘူး၊ အားထားစရာလည်း ရှာဖို့ မလိုဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ခုနပြောခဲ့သလို မမယမင်းက ဦးနှောက်ကို လိုအပ်တဲ့ နေရာတိုင်းမှာ သုံးတတ်လို့ ပဲ၊ မှီခိုအားထားရတဲ့ ခင်ပွန်းသည် ရဲ့ ဦးနှောက်ကို အငှား သုံးရမှ ဘဝမှာ အဆင်ချော တတ်တဲ့ မိန်းမသား မဟုတ်လို့ ပဲ”

သူတို့ နှစ်ဦး ပြောကြားကြသော မေတ္တာစကားမှာ ဆန်းကြယ်လှပါ ချေ၏။

“ချစ်” ဆိုသည့်စကား တစ်ခွန်းမျှ သုံးခွင့်မရဘဲ သန့်ဇင်အောင်က လေးလေးနက်နက် ချစ်ရေးဆိုသည် ။ ခိုင်ယမင်းကလည်း “မချစ်” ဆို သည့်စကားကို မပါရစေဘဲ ငြင်းပယ်လေသည် ။

ပြောဖြစ်အောင် ပြောမည်ဆိုသော သန့်ဇင်အောင်၏ မဟာဆုံးဖြတ် ချက်ကြီး ရေထဲမှာ မျောပါလေချေပြီ။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အချိန်အခါကောင်းကို မရွေးတတ်တာ ဖြစ်ချင် လည်း ဖြစ်မှာ ပေါ့ မမယမင်းရယ်၊ ဆန္ဒစောလွန်းလို့ များ ပယ်ချခံရတာ လားမှ မသိတာ၊ ဒီကိစ္စကို နောက်တစ်လ၊ ဒါမှ မဟုတ် နောက်တစ်နှစ်မှာ ဆက်ပြီးဆွေးနွေးဖို့ အခု ခဏအောင့်ထားလိုက်ပါ့မ ယ်ဗျာ”

ခိုင်ယမင်းသည် နွေးနွေးထွေးထွေးကလေး ပြုံးရှာသည် ။

ယင်းအပြုံးကလေးသည် သန့်ဇင်အောင်၏ နှလုံးသားကို ဆွဲကိုင်လှူ ပ်ယမ်းနေတော့သည် ။

မကျေမနပ် မချင့်မရဲနှင့်ပင် သန့်ဇင်အောင်၏ မေတ္တာရဲမက်တို့ သ ည် ခိုင်ယမင်း၏ နှလုံးသားချစ်မြေမှ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာခဲ့ရပါတော့

သတည်း။

“ဒီစကားကို ကျွန်တော်နောက်ထပ်မပြောမချင်း မောင်အရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပါ မမ။ မမယမင်း မခိုင်းလည်း ဆရာကြီးမိသားစုကို ကျွန်တော့်တာဝန်လို့ မှတ်ယူပြီး သားပါ။ မကြာခဏ လာပါမယ်။ မလာနိုင်တဲ့ ရက်တွေဆိုလည်း အလုပ်မအားလို့ ဆိုတာ နားလည်ပါနော် မမယမင်း၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောက်တတ်ပါဘူး။”

“မင်းကို လေးစားပြီးသားပါ မောင်သန့်ဇင်၊ မမနားလည်ပါတယ်”

သန့်ဇင်အောင် ပြန်သွားသောအခါ ခိုင်ယမင်းသည် အပေါ်ထပ်ဆီသို့ လှေကားမကြီးမှ သည် တစ်လှမ်းချင်း တက်လာသည် ။

သား ကျော်စွာမင်းမင်းနှင့် သမီး ကလျာမင်းမင်းတို့ အား သူတို့ အခန်းတွေ့မှာ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများက အားပေးပြုစုနေကြသည် ကို တွေ့ရသည် ။

လေးလေးနှင့်အတူနေခဲ့သောအခန်း၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်လုံး တူယှဉ်တဲ့ ခဲ့ရသည့် ခုတင်ကြီး ပေါ်မှာ ကိုယ်ကို ပစ်လွှဲချလိုက်သည် ။

ရပ်သေးမင်းသမီးလေး ကြိုးပြတ်ကျသွားသည့်နှယ်။

ဆာပူကြေကွဲခြင်း၊ တမ်းတလိုက်လွဲခြင်းတို့ ကြောင့် ရင်တွင်းမှာ ပြည့်ကျပ်လာတော့သည် ။ လေးစားချစ်ခင်ရသော ခင်ပွန်းသည် ...

အားကိုးကြည်ညိုရသော ဦးလေးတစ်ဝမ်းကွဲ ...

ညွှန်ကြားဆုံးမသူ ဆရာသမား ...

နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် တွယ်တာခဲ့ရသော ပါမောက္ခဆရာဝန်ကြီးဦးမြတ်မင်း နေရာမှာ နှလုံးသား အသစ်တစ်ခုကို အစားမထိုး လိုတော့ပါပြီ။ ရှိ

ပါစေတော့။ ပင်တိုင်စံ နှလုံးသားကလေး ... သူ့ဘာသာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း
အနားယူပါစေတော့။

*

အခန်း (၂)

မိသားစု ထမင်းဝိုင်း ...

ဖခင် ပါမောက္ခဆရာဝန်ကြီးဦးမြတ်မင်းက စားပွဲထိပ်မှာ ထိုင်သည် ။ လက်ဝဲဘက်မှာ ဇနီးသည် ခိုင်ယမင်းနှင့် သမီးကလျာမင်းမင်း၊ လက်ယာဘက်မှာ ကလျာမင်းမင်း၏ အမြွှာအစ်ကို ကျော်စွာမင်းမင်း။

“ဖေဖေ အဘိုးလက်ထက်ကတည်းကစပြီး တို့ အမျိုးတွေရဲ့ နာမည်မှာ ‘မင်း’ ဆိုတာ အမြဲထည့်မှ ညှိခဲ့တယ်”

“မင်း မဟာမျိုးဆက် ဆိုတာကကော ဘယ်သူက အမည်ပေးခဲ့တာပါလဲ ဖေဖေ”

“ကိုယ့်ဘာသာ ပေးတာနေမှာ ပေါ့ဟ”

ကျော်စွာမင်းမင်း ဝင်ဖောက်သောကြောင့် ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားရသည် ။

“သားပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာပေးတာပဲ ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဖေဖေအဘိုးက စခဲ့တာ”

“ပြောပြပါဖေဖေ၊ သမီးသိပ်စိတ်ဝင်စားတာပါပဲ၊ သမီးတို့ သမိုင်းဘာသာမှာ မင်းဆက်တွေကို ဇယားနဲ့ ပြသလို သမီးလည်း မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ဇယားဆွဲပြီး မှတ်မယ်”

“အေး ... အေး၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်မျိုးဆက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းရတယ်၊ မြှင့်တင်ရတယ်၊ ကိုယ့်လူမျိုးနဲ့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ရဲ့ ဂုဏ်သိ

ကွာကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ကဲ ... ကဲ၊ သမီးမှတ်မိအောင် လွယ်လွယ်ပြောရရင် ဖေဖေတို့ က မင်းဆွေစိုးမျိုး မကင်းလှဘူးကွဲ့”

“ဪ”

ကလျာမင်းမင်း စိတ်ဝင်စားလှပါသည်။

“မင်းဆွေစိုးမျိုးနဲ့ စော်ဘွားမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာခဲ့တာ၊ ခုတော့လည်း သွေးဝေးပြီ ပေါ့လေ၊ ဖေဖေ မှတ်မိသလောက်ကတော့ ဦးဖိုးမင်းနဲ့ ဦးအောင်မင်း ညီအစ်ကိုကစတယ်”

“သမီးတို့ နဲ့ ဘယ်လိုတော်ပါသလဲ ဖေဖေ”

“ဦးဖိုးမင်းက ဒေါ်သီတာနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ဦးမျိုးမင်းဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်တည်း မွေးတယ်၊ ဦးအောင်မင်းက ဒေါ်နန်းကြာငုံနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ဖေဖေကို မွေးတယ်”

“ဪ ... ဒါဖြင့် စော်ဘွားမျိုးရိုးဆိုတာက ဒေါ်နန်းကြာငုံ လက်ထက်ကမှ စတာပေါ့နော် ဖေဖေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုမျိုးနဲ့ ဖေဖေက ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲပေမယ့် ကိုမျိုးက ဗမာစစ်၊ ဖေဖေက ရှမ်းဗမာကပြား ဖြစ်နေတယ်လေ”

“ဖေဖေက ကိုမျိုးလို့ ခေါ်တဲ့ ဦးမျိုးမင်းက မေမေ့ ဖေဖေ မဟုတ်လား၊ ဟုတ်တယ်နော် မေမေ”

“ဟုတ်တယ် သမီး”

“ဒါဖြင့်”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေဟာ တူဝရီးတစ်ဝမ်းကွဲ တော်ကြတာပေါ့”

“ဟင်”

ကျော်စွာမင်းမင်း အံ့ဩသွားရသည် ။ စိတ်ပါဝင်စားခြင်းလည်း ဖြစ်လာရသည် ။

“ဖေဖေတို့ ကလည်း သာကီဝင် မင်းမျိုးတွေ ကျနေတာပဲ”

“ဪ ... သားရယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း သားတို့ သမီးတို့ ကျတော့မင်းမဟာသွေးက နှစ်ထပ်ကွမ်း ပါနေရတာပေါ့၊ ကျော်စွာမင်းမင်း၊ ကလျာမင်းမင်း ဆိုတာ အကြောင်းမဲ့ မှ ညှို့ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ”

အစားနည်းပါးသော ခိုင်ယမင်းက အရင်ထမင်းဝသွားသည် ။ လက်ထဆေးကာ ခင်ပွန်းသည် နားမှာ ပင် ပြန်ထိုင်သည် ။

“ဘိုးဘိုး မျိုးမင်းရဲ့ ဇနီး၊ သမီးတို့ ဘွားဘွားနာမည်က ဒေါ်သက်သက်ခိုင်နော် မေမေ”

ခိုင်ယမင်းက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

“မေမေနဲ့ ဖေဖေတို့ လက်ထပ်တော့ နှစ်ဖက် ဘိုးဘိုး ဘွားဘွားတွေ က ကျေနပ်ကြတယ် တဲ့ လား”

ကျော်စွာမင်းမင်းက ကြံကြံဖန်ဖန် မေးပါလေတော့သည် ။

“မေးစရာပဲ သား၊ ကျေနပ်ကြတယ်လို့ ပဲ ဖေဖေ ဖြေရမယ်၊ ဖေဖေတို့ အမျိုးက မင်းမျိုး၊ စော်ဘွားမျိုးဆိုတော့ ဒီကိစ္စက အဆန်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဖေဖေမိဘတွေတော့ မရှိတော့ဘူး၊ ဖေဖေ လက်ထပ်တဲ့ အချိန်မှာ ဖေဖေအသက်က လေးဆယ် ရှိနေပြီ၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံကနေ ဆေးပေးကုသမှု ပါရဂူဘွဲ့ကိုယူခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်မှာ လည်း ကထိကဖြစ်နေပြီ၊ ဖေဖေတို့ ခေတ်တုန်းက ပညာတတ် ကလည်း အခုလောက် မပေါသေးဘူး သားရဲ့ ”

“မေမေကကော”

“သားတို့ မေမေက ဆေးကျောင်းတက်တုန်း၊ အသက်နှစ်ဆယ်”

“ဪ ... ဖေဖေက ဒွေးပဲချိုးတယ်၊ လေးတောင်မတိုးတော့ဘူး”

“ကျော်စွာကလည်း ဟာ ... ဖေဖေကို မရိုမသေနဲ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

ဦးမြတ်မင်းက သဘောကျစွာ ရယ်သည်။ ။ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ လက်ထပ်ပါက အသက်ကွာဟမှုကို ဒွေးချိုး လေးတိုး တွက်ချက်ယူရမည် ဟု ကျော်စွာမင်းမင်း ကြားဖူးသည်။ ။ ဦးမြတ်မင်း၏ အသက်လေးဆယ် ဆိုပါက ဒွေးချိုး၊ တစ်နည်း ဆိုသော် နှစ်နှင့်စား၊ နှစ်ဆယ်ရပေမည်။ ။ ၎င်း နှစ်ဆယ်မှာ လေးထပ်ပေါင်း။ လေးဆယ်အရွယ် ယောက်ျားသား တစ်ဦးသည် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရွယ် မိန်းမသားနှင့် လက်ထပ်သင့်ကြောင်းကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

“သားရေ ... ဖေဖေအစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲလည်း ဖြစ်၊ ယောက္ခမလည်း ဖြစ်တဲ့ ကိုမျိုးတို့ မမသက်တို့ အနေနဲ့ က ဆွေချင်းထပ်တော့မြတ်၊ မျိုးချင်းခြုံတော့လို့ ဆိုတဲ့ စကားကို လက်ခံကြတော့ အသက်ကို သိပ်ကြည့်မနေတော့ဘဲ ကျေနပ်လိုက်တာ၊ စီးပွားဥစ္စာလည်း တကွဲတပြား မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“သိပ်ချမ်းသာကြတယ်လား ဖေဖေ”

“ချမ်းသာတယ်၊ ဦးအောင်မင်းနဲ့ ဦးဖိုးမင်းတို့ မိဘတွေ လက်ထက်က သိပ်ချမ်းသာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသီးသီး အိမ်ထောင်ကျတော့ နှစ်ပုံခွဲခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီအမွေတွေကို ကိုမျိုးကတစ်ပုံ၊ ဖေဖေကတစ်ပုံ ရခဲ့တာလေ”

“ဘာတွေလဲ ဖေဖေ၊ ရတနာတွေလား”

“ဆိုပါတော့ကွယ်၊ ရှေးခတ်ကဆိုတော့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ငွေဒင်္ဂါးတွေလည်း ပါတာပေါ့၊ အဲဒါတွေ ... ရတနာတွေကို ဖေဖေတို့ မျိုးရိုးမှာ အမွေခွဲတိုင်း ချိန်တွယ်ခြင်း မပြုရဘူး၊ ပုံတိုက်ပဲ တစ်ပုံစီ၊ တစ်ပုံစီ ပုံလိုက်တာဘဲ၊ ဘယ်သူ့ဘက်များ သွားသွား၊ လျော့ရတဲ့ လူကလည်း ကျေနပ်ရတယ်”

“ဟင် ... ဖေဖေကလည်း ဘယ်တရားမလဲ”

အစက စိတ်ဝင်စားသူမှာ ကလျာမင်းမင်း ဖြစ်သော်လည်း ယခုတကယ် ပါဝင်ဆွေးနွေးသူက ကျော်စွာမင်းမင်း ဖြစ်နေတော့သည်။ ။

“သားရယ် ... သွေးသားရင်းချာ အချင်းချင်း စည်းလုံးညီညွတ်မှုကို ပြတာပဲကွဲ့”

“ဘိုးဘိုးဦးမျိုးမင်းရဲ့ အမွေတွေကို မေမေပဲရတယ် မဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“အခု ဖေဖေနဲ့ မေမေ အိမ်ထောင်ကျတော့ နှစ်ပုံဟာ တစ်ပုံတည်း အကြီးကြီး ပြန်ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

“ဘယ်ကမလည်း သား၊ လေးလေးက ပိုချမ်းသာသေးတယ်၊ လေးလေးမေမေ ဒေါ်နန်းကြာငုံက ရှမ်းစော်ဘွားမျိုးမို့ သူ့ဘက်က အမွေတွေလည်း ရလိုက်သေးတယ်”

ခိုင်ယမင်းက ဦးမြတ်မင်းကို မူလက နှုတ်ကျိုးနေသည့်အတိုင်း “လေးလေး” ဟု ပင် ခေါ်ဖြစ်သည်။ ။

“အားပါး ... ပွတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ... သားတို့ သမီးတို့ မလိမ္မာရင် ဖေဖေက

အကုန်လှူပစ်ခဲ့မှာ ”

“ဟင် ... ဒါတော့”

“ဘာဒါတော့လဲ ကျော်စွာရဲ့ ၊ လိမ်လိမ်မာမာ နေပြပေါ့”

“အောင်မယ် ... နင်က ဆရာလုပ်လိုက်တာ၊ ငါက နင့်ထက် မိနစ်နှစ်ဆယ်ကြီးတယ် သိရဲ့ လား ကောင်မလေး”

မိဘနှစ်ပါး ကြည်နူးစွာ ရယ်မောနေကြပါတော့သတည်း။

*

ဘဝဟူသည် အဆိုးနှင့်အကောင်း ဒွန်တွဲ၍ နေစမြဲပါ။ ချမ်းသာကြွယ်ဝလွန်းပါသည့် မင်းမဟာ မိသားစုမှာ တိမ်ညိုမည်းကြီးက လွှမ်းလာသည် ။

ဦးမြတ်မင်းသည် ပါမောက္ခဖြစ်ပြီး ငါးနှစ်အကြာ လုပ်ခွင့်သက်တမ်းမစေ့မီ အငြိမ်းစား ယူခဲ့ရပါတော့သည် ။ သွေးတိုးရောဂါနှင့် နှလုံးရောဂါတို့ က ပါမောက္ခကြီး၊ ဆေးပေးကုသမှု ပါရဂူကြီးဟူ၍ မျက်နှာသာမပေးခဲ့ပါ၊ ဖိစီးခဲ့ပါပြီ။ နှိပ်စက်ခဲ့ပါပြီ။ မရဏမင်းသည် မင်းမဟာစံအိမ်ကြီးကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်ပါပကော။

ထုံးစံအတိုင်း မိသားစုထမင်းဝိုင်းမှာ ပင် စကားပြောဖြစ်ကြလေသည် ။ ထမင်းဝိုင်းမှာ ဟင်းကနှစ်မျိုး ခွဲချက်ထားရသည် ။ ဦးမြတ်မင်းအတွက်က အငန်ပေါ့ သီးသန့်ကြက်သားဟင်း၊ အများ စားဖို့ အတွက်က သတ်သတ်တစ်ပန်းကန်။

ကလျာမင်းမင်းက အငန်ပေါ့ ကြက်သားဖတ်များကို ဖခင်ဦးမြတ်မင်း ပန်းကန်တွင်းသို့ ဦးချသည် ။ တစ်ဖန် အများ စားပန်းကန်မှ အသည်းဖတ်ကို မိခင်ကြီးသို့ ဦးချသည် ။

မိသားစုတစ်ဝိုင်းတည်းမှာ ပင် ဟင်းအတူတူစားခွင့်
မရနိုင်တော့ပြီဖြစ်သောလ သူ့ကျန်းမာရေးကို ဦးမြတ်မင်း စိတ်လေးလှ
ပါဘိတော့သည်။ ။ ကိုယ်တိုင်က သမားတော်ကြီး ဆိုတော့လည်း ကိုယ့်
ရောဂါ အတိမ်အနက်ကို ကိုယ့်ဘာသာ အသိဆုံး မဟုတ်ပါလား။

“တို့ ဖို့ ရော ကလျာရဲ့ ”

သူ့အတွက် အသည်းမကျန်မှာ စိုးရိမ်သော ကျော်စွာမင်းမင်းက မျက်
လုံးလှန်ကြည့်ရင်း ပြောင်သလိုလို ဆိုပေမင့် စင်စစ် သူ တကယ်အစားမ
က်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

“အမြစ်စားလေ ကျော်စွာ၊ ဒီအသားဖတ်တွေလည်း ယူဦး၊ ကလျာက
တော့ ကြက်သားဆို အရိုးနဲ့ တွဲနေတာလေး ကိုက်ရမှ ”

ကလျာမင်းမင်းမှာ ပင်ကိုကပင် သဘောထား မွန်မြတ်သူကလေး ဖြစ်
သည်။ ။ လောဘသက္ကာယနည်းသည်။ ။ မည်သည့် အရာပေါ်တွင် မျှ တ
ပ်မက်မောမှု လွန်ကဲခြင်း မရှိချေ။

“သားနဲ့ သမီးကို ထမင်းစားရင်း ဖေဖေ တစ်ခုပြောချင်တယ်”

ထမင်းစားခန်းကြီးမှာ နှစ်ဆယ့်ငါးပေပတ်လည် ကျယ်ဝန်းသည်။ ။
ပတ်ပတ်လည်ရှိ နံရံကပ်စီရီများမှာ ကြွေထည်၊ ဖန်ထည်၊ ငွေထည်များ
နှင့် အိမ်အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို မှန်တံခါးများမှ ထွင်းဖောက် မြင်
နေရသည်။ ။

ထမင်းစားပွဲကုလားထိုင်များ ၏ နောက်မှီများ တွင် ငွေသားကို ကနု
တ်ပန်းဖော်ကာ ကွပ်ထားသည်။ ။ ရှေးဟောင်း အဖိုးတန် အသုံးအဆောင်များ
ဖြစ်လေသည်။ ။

ထုံးစံအတိုင်း ဦးမြတ်မင်း၏ လက်ဝဲဘက်မှာ ဒေါ်ခိုင်ယမင်း၊ လက်

ယာဘက်မှာ ကျော်စွာမင်းမင်း၊ ဒေါ်ခိုင်ယမင်း၏ ဘေးမှာ ကလျာမင်းမင်း။

သားအမိ သုံးဦးစလုံး ဦးမြတ်မင်းထံ စိတ်ဝင်စားစွာ လှမ်းကြည့်ကြလေသည်။

“ဖေဖေဟာ ခုဆိုရင် ခြောက်ဆယ် ပြည့်တော့မယ်။ ပင်စင်ယူခဲ့တာ လေးနှစ်ရှိသွားပြီ၊ ကျန်းမာရေးလည်း သိပ်မကောင်းတော့ သားနဲ့ သမီးအတွက် ပစ္စည်းတွေ ဝေခွဲပေးခဲ့ချင်တယ်”

“အို ... ဖေဖေ”

ကလျာမင်းမင်းက ဝမ်းနည်းသံကလေးနှင့် လွှတ်ခနဲ ခေါ်မိသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ လေးလေးရယ်၊ သားနဲ့ သမီးကို ဆုချချင်တာတော့ ချတာပေါ့၊ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်လို့ တော့ မပြောပါနဲ့၊ ကိုယ်တိုင်က သမားတော်ကြီး၊ ပါမောက္ခဆရာဝန်ကြီးပဲဟာ”

ဒေါ်ခိုင်ယမင်း စကားမှာ လည်း အားငယ်သံ ငွေ့ငွေ့ လွှမ်းသွားရသည်။

ယောက်ျားကလေးမို့ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်လေသလား မဆိုနိုင်။ ကျော်စွာမင်းမင်းကမူ ဘာမျှဝင် မပြောပေ။

“ဒါတွေဟာ တစ်နေ့မဟုတ်၊ တစ်နေ့ ရင်ဆိုင်ရမယ့် တရားတွေပဲလေ၊ ကနေ့ နက်ဖြန် သေမယ်တော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တရားသဘောကိုရှုရမယ် ယမင်း၊ ကျန်းမာရေး သိပ်မချို့ယွင်းခင် ပြောဆို စိမ့်နိုင်စဉ်က လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ထားရတယ်၊ စီးပွားဆိုတာ မောင်နဲ့ နှမ၊ သားနဲ့ အမိ မေတ္တာပျက်နိုင်တာမျိုး”

“သမီးတို့ မောင်နှမမှာ တော့ စီးပွားဥစ္စာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာ မ

ပေါ်နိုင်ပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ ဒီမောင်နှမလေး နှစ်ယောက်မှာ မှ မိနစ်နှစ်ဆယ်သာခြားတဲ့ အမြွှာမောင်နှမပါ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒီအတွက်ချည်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်စီ ရှိ လာပြီဖြစ်တဲ့ သားနဲ့ သမီးကိုလည်း လူလားမြောက်တာကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ တစ်ခါတည်း ခွဲပေးလိုက်ချင်တယ်၊ ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ့်လက်ထဲ ရောက်လာရင် မောက်မလာရင် ရှိပစေ၊ ချို့ငဲ့ဝင်မသွားအောင်တော့ ထိန်းသိမ်းတတ်ရမယ်၊ ကားမောင်းလိုင်စင်လည်း လုပ်ပေးတော့မယ်၊ ဓာတ်ပုံအဆင်သင့် လုပ်ခိုင်းထားတာ ရကြပလား။”

“ရပါပြီ ဖေဖေ”

ကလျာမင်းမင်းကသာ စကားကို ဝင်ပြောသည် ။ ကျော်စွာမင်းမင်းက တစ်ခွန်းမျှ မဆိုဘဲ ထမင်းကိုသာ ငုံ့စားနေသည် ။

စင်စစ်သည် ဝိုင်းမှ သည် စကားများကို စိတ်ဝင်စားလွန်းသောကြောင့် ခွန်းတုံ့မဆိုနိုင်ခြင်း လည်း ဖြစ်ပါ၏။

“ငါများ အမွေရရင် အရင်ဆုံးဝယ်မှာ က ဖေဖေ ငါ့ကို ဝယ်ပေးဖို့ အမြဲငြင်းခဲ့တဲ့ လျှပ်စစ်ဂစ်တာ တစ်လက်ပဲ” ဟု လည်း တွေးမိသေးသည် ။

ဦးမြတ်မင်းမှာ သားနှင့်သမီးကို အလွန်ချစ်သည် ။ အလိုလိုက်သည် ဆိုသော်ငြား စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် ထားသည် ။ ယခုနှစ်မှာ ဆယ်တန်းဖြေကြရမှာ မို့ ကျော်စွာမင်းမင်း ပူဆာသော လျှပ်စစ်ဂစ်တာကို ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးမှ ဝယ်ပေးမည်ဟု ဆိုသည် ။

သူတို့ မောင်နှမမှာ အမြွှာကလေးများ ပီပီ၊ ငယ်စဉ်ကတည်းကပင်

သေးကွေးသည် ။ ညှပ်စိကလေးများ ဟု ပင် ပြောယူရသည် ။ ချူချာကြသည် ။

သူများ တကာတွေကဲ့သို့ ငါးနှစ်ပြည့်သော်လည်း ကျောင်းမနေရသေး။ ခုနစ်နှစ်နီးပါးရှိမှ နေကြရသည် ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချွတ်စွပ်တူသည် မှာ သူတို့ မောင်နှမ။

အသားရောင်၊ မျက်နှာပုံစံ၊ အရပ်အမောင်း၊ ဆံပင်ရောင်၊ အသံ၊ အားလုံးတူသည် ။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မှတ်သားရန် အမှတ်ကလေး၊ မှဲ့ကလေးများ လည်း မည်သူ့မှာ မှ ပါမလာကြ၊ ပုခက်တွင်း အရွယ်ကဆိုလျှင် အနီးထုပ်ကလေး ဖြေကြည့်မှ ကျော်စွာနှင့် ကလျာကို ခွဲခြားသိနိုင်သည် ။

ကျော်စွာသည် ကလျာထက် မိနစ်နှစ်ဆယ် စောမွေးသည် ။ ယောက်ျားကလေးနှင့် မိန်းကလေးဖြစ်နေသောကြောင့်သာ ခွဲ၍ ရတော့သည် ။

လေးငါးနှစ်သား အရွယ်ကဆိုလျှင် ညှပ်ပေးထားသည့် ဆံပင်ပုံစံကလည်း တူနေသောကြောင့် အဝတ်အစားသာ ဆင်တူဝတ်ထားပါက ဘောင်းဘီကလေး ချွတ်ကြည့်ရသည် ။ မိဘနှစ်ပါးသော်မှ မခွဲခြားနိုင်ခဲ့ ။

အပျိုလူပျို ဖြစ်လာကြသောအခါတွင် လည်း ကျော်စွာမင်းမင်းသည် အခြားယောက်ျားပျို များ တွင် ၊ ထွက်လာတတ်သော လည်စေ့စလုတ် ထွက်မလာ။ အသံဩမလာ။ အရပ်ကလည်း ငါးပေနှစ်လက်မ။ ကလျာမင်းမင်းနှင့် တညီတည်း။

ကလျာမင်းမင်းအဖို့ ငါးပေနှစ်လက်မဆိုသော အရပ်သည် မိန်းမ

သားတစ်ဦးအနေနှင့် ပုညကသည် ဟု မဆိုသာ။ ထွားကျိုင်းသည် လည်း မဟုတ်။

ကျော်စွာမင်းမင်းအဖို့ မှာ မူ ငါးပေနှစ်လက်မ ဟူသော အရပ်သည် နိမ့်လွန်းသည် ။ ပုညကသည် ဟု ဆိုရမည်။

ဦးမြတ်မင်းက ငါးပေကိုးလက်မ၊ ဒေါ်ခိုင်ယမင်းက ငါးပေလေးလက်မ၊ ကိုယ်စီကိုယ်င မြင့်ကြသည် ချည်း။

ကျော်စွာမင်းမင်းတွင် အရပ်ပုလာစရာ အကြောင်းမရှိခဲ့။ မရှိပင် မရှိငြား၊ ပုနေသည် က အမှန်။

“နင်နဲ့ တူတူ မွေးရတော့ ဖွံ့ဖြိုးထွားကျိုင်းမှုတွေ ငါ့တစ်ယောက်တည်းမရဘဲ ဝေခွဲယူရတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါအရပ်ပုနေတာ၊ ကိုယ်ခန္ဓာလေးညှက်နေတာ၊ အဲဒါ နှင့်ကြောင့်”

ကျော်စွာမင်းမင်းက ကလျာမင်းမင်းကို အမြဲလိုလို ရန်စွယ်နှင့်ငေါငေါ ပြောတတ်လေသည် ။ အစဉ်တစိုက် မကျေမနပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်နေသည် ။

ဤသို့ သားက စွပ်စွပ်စွဲစွဲပြောသည် ကို မိဘနှစ်ပါးက သဘောကျစွာ ရယ်မောလေသောအခါ ကလျာမင်းမင်း ဝမ်းနည်းမိလေသည် ။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေက ကျော်စွာကို ပိုချစ်တယ်၊ ကလျာဟာ ကျော်စွာဖြစ်ရရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ”

လေး၊ငါး၊ခြောက်နှစ်ရွယ်ကပင် ကျော်စွာမင်းမင်းကိုသာ ပိုချစ်ကြသည် ဟု ကလျာမင်းမင်း ယုံမှတ်ထားသည် ။

ကျော်စွာမင်းမင်း အပေါ်တွင် စိတ်မခု၊ မငြိုငြင်သည့်တိုင် ကျော်စွာ

၏ အဝတ်အစားများကို ယူဝတ်ကာ ကျော်စွာမင်းမင်း အယောင် မကြာ ခဏဆောင်ကာ ချွဲလေ့ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ။

လူပျိုကလေး ကျော်စွာမင်းမင်းသာ အရပ်ပုနေသည် မဟုတ်၊ အပျို ကလေး ကလျာမင်းမင်း မှာ လည်း မဖွံ့မဖြိုးကလေးပါပေ။

အခြားသော အပျိုမကလေးများကဲ့သို့၊ ယုတ်စွအဆုံး မေမေယမင်း လောက်ပင် ရင်နှင့်တင်တို့ မမို့မစွင့်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ကြည့်ပျော် ရှုပျော် ရုံကလေးသာ ရှိသည်။ ။

မက်မောဖွယ်ရာမရှိ။ သို့ပေမင့် ဖြူဖြူနုနု ဥဥကလေးနှင့် ပိုးတောင့် တဲကလေးလို ရင်ခွင်မှာ ထွေးပွေ့ကာ ချစ်မြတ်နိုးဖွယ် ဖြစ်လေသည်။ ။

ဤမျှ ရွေးမရအောင် တူပါလေသော အမြွှာမောင်နှမမှာ စိတ်ချင်းသ ဘောချင်းက အရှေ့နှင့် အနောက်၊ တောင်နှင့်မြောက်သဖွယ် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်ပါလေ၏။

ကလျာမင်းမင်းက အေးဆေးတည်ငြိမ်သလောက် ကျော်စွာမင်းမင်း က ယောက်ယက်ခတ် သည်။ ။ ညီမဖြစ်သူက တင်းတိမ်ရောင့်ရဲသလောက် အစ်ကိုက လောဘကြီးသည်။ ။

ဦးမြတ်မင်းက စကားဆက်၏။

“အခု ဖေဖေတို့ မှာ မာစီဒီးနဲ့ ကရီလာနဲ့ နှစ်စီးရှိတဲ့ အနက်က သား ကျော်စွာ ဘယ်ဟာ ပိုကြိုက်သလဲ ပြောပါဦး။”

“အဟီး။”

ကျော်စွာမင်းမင်းက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းကြီး ရယ်ချသည်။ ။ ထုံးစံအ တိုင်း သားကျော်စွာကိုပင် ဦးစားပေး မေးမြန်းလေသည်။ ။

“မာစီဒီးပေါ့ ဖေဖေရာ၊ ဂျပန်ကားကို မလိုချင်ပါဘူး”

“အဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ သမီး ကလျာကကော ကရိုလာကို ကြိုက်ရဲ့ လား၊ မကြိုက်ရင် ဖေဖေ လဲပေးမယ်”

“ရပါတယ် ဖေဖေ ... သမီး ကြိုက်ပါတယ်”

“ဒေါ်မင်္ဂလာ”

ကျော်စွာမင်းမင်းက သူ့ညီမကို လှမ်းစရင်း မျက်စောင်းထိုးသည် ။ ကလျာမင်းမင်းကမူ ပြုံး၍ သာနေသည် ။ ဒေါ်ခိုင်ယမင်းကလည်း ပြုံးပြုံးကြီး။ သားနှင့် သမီးကို မကြောင့်မကြ၊ မတောင့်မတနေနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးရသည့်အခါမှာ အဘယ်သို့သော် မိဘသည် ပီတိမဖြစ်ဘဲ နေပါမည်နည်း။

“မင်းမဟာ စံအိမ်ကြီးကိုတော့ သားနဲ့ သမီး နှစ်ဦးပိုင်ဖြစ်ရမယ်၊ အိမ်ထောင်တွေ ကွဲသွားလည်း ဥမကွဲ သိုက်မပျက် နေရမယ်၊ သားစဉ်မြေးဆက် မရောင်းရဘူး”

“မင်းမဟာစံအိမ်” ဟူ၍ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ခေါ်တွင် လောက်အောင် တိုက်ကြီးကလည်း ရဲတိုက်တမျှ ခမ်းနားလှပါပေသည် ။ ဟိန်းဟိန်းမားမား ရှိလှပါ၏။ ထည်ဝါခန့်ညားလွန်းပါဘိ။

ရှစ်မိုင် မရမ်းကုန် ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် တည်ရှိ၍ ခြံအကျယ်အဝန်းမှာ တစ်ဧကတိတိ ရှိလေသည် ။ အိမ်ကြီးအတွင်းရှိ ပရိဘောဂ အသုံးအဆောင်မှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိ၊ ထုကြီး ထည်ကြီး အဖိုးတန်ကြီးများသာ။

“အင်းလျားလမ်းမှာ သံရုံးကို ငှားထားတဲ့ ခြံနဲ့ တိုက်ကကော ဖေဖေ”

“အဲဒါ သူ့ဘာသာ ရှိပစေ သားရယ်၊ ဖေဖေ ခွဲပေးတဲ့ အထဲမှာ အဲဒါ

မပါဘူး”

ဦးမြတ်မင်းက ခပ်တည်တည် ပြောသောအခါ ကျော်စွာမင်းမင်း စောဒက မတက်ရဲ။ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ။

“ရတနာတွေ အနေနဲ့ ကတော့ အင်း ...၊ တော်တော်လေး စုစုဝေး ဝေး ရှိတယ်ကွဲ့၊ ဒါတွေလည်း ပတ္တမြားဆို တစ်ဝက်စီ၊ စိန်ဆို တစ်ဝက်စီ ပေါ့၊ ပုံတိုက်သာ ခွဲဝေ၊ တန်ဖိုးဖြတ်ခြင်း၊ ချိန်တွယ်ခြင်း မလုပ်ရဘူး၊ များ ချင်တဲ့ ဘက်များ သွား၊ နည်းချင်တဲ့ ဘက် နည်းသွားပစေ၊ ကျေနပ်ကြရမယ်၊ ဒါ မင်းမဟာတို့ ရဲ့ အစဉ်အလာပဲ၊ အမွေပစ္စည်းအတွက် ငါနည်းတယ်၊ သူများ တယ် ဆိုတာမျိုး၊ မင်းမဟာမျိုးဆက်မှာ အစဉ်အလာ မရှိဘူး”

“ယမင်း တာဝန်ယူပါတယ် လေးလေး”

“အေး ... အေး၊ ဒီလို ဝေကြခြမ်းကြရတော့ ကိုမျိုးနဲ့ မမသက်ကို သတိရတယ်၊ ဪ ... ကိုမျိုး ... ကိုမျိုး၊ ကံဆိုးရှာတယ်၊ မမသက်လည်း အတူတူပဲ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာပေါများ ကြွယ်ဝကြပါလျက်နဲ့ အသက်မရှည်ကြရှာဘူး”

ဒေါ်ခိုင်ယမင်းသည် ထမင်းကို လက်စသတ်ကာ ဝှေ့တက်လာသော မျက်ရည်များ လျှံကျမလာအောင် ထိန်းထားလိုက်သည်။ ။

ရင်တွင်းမှ ခံစားချက်ကို သိုသိပ်နိုင်သော၊ တစ်ဖက်လူမသိအောင် ဖုံးဖိနိုင်သော အတတ်ပညာသည် မင်းမဟာသွေးတို့ ၏ ထူးခြားသော အရည်အချင်းတစ်ရပ်ပါပေ။

“အဲဒီ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားက သမီးတို့ ရှစ်နှစ်အရွယ်က ဆုံးတာနော် ဖေဖေ၊ သမီးစိတ်ထဲမှာ ရေးတေးတေး မှတ်မိသလိုပဲ၊ ဖေဖေကိုတောင်

စ စ နေသေးတာလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဘိုးဘိုး ဦးမျိုးမင်းက ပြောတာ မဟုတ်လား၊ ဟဲ့ ... ကိုမြတ်ရဲ့ ၊ မင်းချီထားတဲ့ ကလေးဟာ မင်းနဲ့ ဘာတော်သလဲလို့ မေးတာလေ၊ အဲဒီတုန်းက သားက နားမလည်ဘူး၊ ခုမှ တွေးမိတော့တယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ သားတို့ က ဖေဖေကို ဖေဖေတော်သလို အဘိုးလေးလည်း တော်နေတာ၊ ဖေဖေကဆိုရင် သားလည်သား၊ မြေးတစ်ဝမ်းကွဲလည်း မြေးတစ်ဝမ်းကွဲ”

“ဪ ... သားရယ်၊ ဖေဖေကို မလေးမစားနဲ့ ”

ဒေါ်ခိုင်ယမင်းက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း လှမ်းတားသည် ။ ဦးမြတ်မင်းက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ပြုံးသည် ။

“အဲသလို နှစ်ဖက်တော်နေလို့ လည်း နှစ်စုပေါင်းကို သားတို့ သမီးတို့ မှာ အမွေတွေ စုရတာပေါ့၊ တစ်နေ့မှာ ပဲခူးကို ဘုရားဖူးသွားကြတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ ယမင်းတောင် လိုက်ဦးမလို့ ၊ နောက်မှ ဆေးရုံမှာ ဂျူတီမချိန်းချင်တာနဲ့ ကျန်ခဲ့တာ၊ အပြင်မှာ မိုးတွေလေတွေကျပြီး ကားမှောက်သတဲ့ ကွယ်၊ နောက်ကပါလာတဲ့ ကုန်တင်လော်ရီတစ်စင်းက သူတို့ ကို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး လာပို့ပါတယ်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖေဖေဂျူတီချိန်ပါပဲ၊ ဖေဖေဆိုတာ လက်တွေ တုန်နေလို့ ၊ လူနာတွေရဲ့ သွေးခုန်နှုန်းတောင် စမ်းမကြည့်နိုင်ဘူး၊ ဖေဖေမိတ်ဆွေ သမားတော်ကြီးတွေ၊ ပါရဂူတွေ၊ ဝိုင်းပြီး အသက်ကယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြပါရဲ့ ၊ ကံက နည်းလေတော့ ဖေဖေတို့ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရတယ်၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး သားတို့ သမီးတို့ ရဲ့ မေမေ ယမင်းကို ဖေဖေက နှစ်ဆတိုးပြီး ယုယကြင်နာခဲ့ရတယ်”

“ယမင်းဘဝမှာ လေးလေးဟာမိဘဆိုလည်း ဟုတ်၊ ဦးလေးလည်း

ဖြစ်ဆရာသမားလည်း ဖြစ်၊ ယုယကြင်နာတတ်လွန်းတဲ့ ခင်ပွန်းသည်လည်း ဖြစ်နေလို့ ယမင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မှီခိုရာ၊ အားထားရာကြီးပါပဲ”

“ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ကလည်း ဗျာ စိတ်ညစ်စရာကြီးတွေ တော်ပါတော့၊ ဆက်မပြော ကြပါနဲ့ တော့”

လက်ဆေးပြီး ထလိုက်သော ကျော်စွာမင်းမင်း၏ စကားသံက လူကြီးဆန်လှသည်။ ။

စင်စစ် သူစိတ်ဝင်စားသည် မှာ အမွေဝေခြမ်းရေးကိစ္စ အဓိက။

“လောလောဆယ် သမီး ကလျာအတွက် လုပ်ထားတဲ့ စိန်တစ်ဆင်စာနဲ့ ပတ္တမြား တစ်ဆင်စာကတော့ ကားတုန်းက လျှော့ခဲ့ရလို့ သမီးက လျာ သီးသန့်ပိုင်ပါစေ”

“ကျော်စွာ မိန်းမရရင် ကြိုက်တဲ့ တစ်ဆင်စာ ယူပါစေ ဖေဖေ”

“ဟေ့ ... ကလျာ၊ မင်္ဂလာသိပ်ယူမနေနဲ့ ၊ တို့ ကိုတော့ လောကွတ်ချော်ရုံသက်သက်ဆို မပြောနဲ့ ၊ တို့ က တကယ်ယူမှာ ”

“တကယ်ပြောတာပါ ကျော်စွာ”

“သားကျော်စွာ ... မင်းမဟာသွေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို မွေးပါ၊ ကျော်စွာမင်းမင်း ဆိုတာ အလကားမှ ညှိထားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဖေဖေအစီအမံကို သမီးကလျာကလည်း မငြင်းနဲ့ ၊ သားကျော်စွာကလည်း ကျေနပ်၊ ဟုတ်ပလား”

ဒေါ်ခိုင်ယမင်းက ခုံသမာဓိလုပ်ကာ ဝင်၍ ဆုံးဖြတ်သည်။ ။

“အဲ ... ငွေသားအနေနဲ့ တော့ ဖေဖေ အပိုတစ်ပြားမှ မပေးခဲ့ဘူး၊

သားတို့ သမီးတို့ ရဲ့ ဝမ်းရေးအတွက် ပညာအမွေ ပေးခဲ့မှာ ပဲ။ ပညာမစုံ ခင်ကြားမှာ အခုပေးနေကျ မုန့်ဖိုးအတိုင်း တစ်လနှစ်ရာပဲ။ ကဲ ... သား ကို ဖေဖေက မုန့်ဖိုးလက်ထဲမထည့်ဘဲ ဘဏ်မှာ လစဉ် ၂၀၀ သွင်းပေးခဲ့ တယ်။ သုံးနှစ်ရှိသွားပြီ။ သားကျော်စွာ ဘဏ်လက်ကျန် ဘယ်လောက်ရှိ သလဲ”

“အဲ ... ဟိုဒင်း ... တစ်ဆယ်ပါ ဖေဖေ”

မိသားစုတစ်စုလုံး ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်မိကြလေသည်။ ။

“ကျောင်းသားအရွယ်အဖို့ တစ်လ ၂၀၀ ဆိုတဲ့ ငွေဟာ အများ သား သားရဲ့ ၊ သားက အသုံးကြီးတာကိုး၊ ဒီတစ်ဆယ်တောင် မချန်မဖြစ်လို့ ကျန်တာထင်တယ်။ သမီးကလျာကရော ဘယ်လောက်ကျန်သတုံး”

“ဒီလိုပါ ဖေဖေ၊ တစ်လ ၂၀၀ ဖေဖေသွင်းပေးခဲ့တာ သုံးနှစ်ဆိုတော့ စုစုပေါင်း ခုနစ်ထောင်နှစ်ရာပါ။ သုံးနှစ်အတွင်း သမီးသုံးတာ တစ်ထောင်ပဲ ကုန်ပါတယ်။ ကျော်စွာကို တစ်ကြိမ်မှာ ၂၀၀ စီ ခြောက်ကြိမ် ပေးခဲ့ရ ပါတယ် ဖေဖေ၊ အားလုံးပေါင်းကျန်တဲ့ ငါးထောင်ထဲက ဖေဖေနဲ့ မေမေ တို့ ရဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ် မင်္ဂလာနေ့မှာ ကန်တော့ဖို့ ငွေ ၅၀၀ ထုတ်ထားပါ တယ်။ လက်ကျန် ၄၅၀၀ ပါ ဖေဖေ”

ဦးမြတ်မင်းသည် စားပွဲကို လက်နှင့်တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီးမှ ကျေ ကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးလေသည်။ ။

“မင်းမဟာသွေး ဝီသပါပေတယ် သမီးရယ်၊ လိမ္မာလိုက်တာ၊ တော် လိုက်တာ”

“ဒီလိုဆို သားက မိုက်တယ်လား ဖေဖေရဲ့ ”

“ဪ ... သားရယ်၊ လမ်းသရဲတွေ၊ ဆေးခြောက်သမားတွေလို

တော့ မိုက်လှတယ် မဟုတ်ဘူး ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သားစဉ်းစားကြည့်လေ၊ တချို့လူတွေဟာ လခကလေး တစ်လကို တစ်ရာငါးဆယ် နှစ်ရာနဲ့ မိသားစုတစ်ခုလုံးရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို သုံးစွဲရတာ၊ သားကမုန့်ဖိုးချည်း တစ်လနှစ်ရာတောင် မလောက်လို့ သမီးကလျာဆီက တောင်းရသေးတယ်ဆိုတော့ လွန်တာ ပေါ့ကွယ်”

ဦးမြတ်မင်း၏ စကားအဆုံးဝယ် ကျော်စွာမင်းမင်းသည် ထမင်းစား ခန်းအတွင်းမှ ရုတ်တရက် ပြေးထွက်သွားသည် ။ ဒရိုင်ဘာဦးလေးချော ကိုလည်း တကြော်ကြော် အော်ခေါ်သံ ကြားရသည် ။

မကြာမီပင် ကျော်စွာမင်းမင်းသည် ဦးလေးချောအကူအညီဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ထမင်းစားခန်းတွင်းသို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ။

သူယူလာခဲ့သောအရာကား စာကြည့်ခန်းတွင်းဝယ် ထားရှိသော သူတို့ မောင်နှမ စာကျက်ရင်း ရေးမှတ်ကြသည့် ရှစ်ပေလေးပေ သုံးထပ်သား ကျောက်သင်ပုန်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ ။

ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကို ထမင်းစားခန်း နံရံမှာ အကျအနထောင်ပြီး
ကျောက်သင်ပုန်းနှင့်အပြည့် စာလုံးကြီးကြီး ရေးချ လိုက်လေတော့သည်။

“အဂ္ဂမဟာ သရေစည်သူ၊ ဝဏ္ဏကျော်ထင်၊ သီရိပျံချီ၊ အကယ်ဒမီ ကိုး ရာကိုးဆယ့်ကိုးခု၊ အလင်္ကာကျော်စွာ ဒေါက်တာလျာမင်းမင်းအတွက် နာမည်ကောင်းလက်မှတ်”

“ဖေဖေ ကလျာကိုပေးမယ့် အမွေထဲမှာ ဒီနာမည်ကောင်းလက်မှတ်ကြီးပါ ထည့်ပေးလိုက်ပါ ဖေဖေ”

ဒုတိယအကြိမ် ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားရပြန်သည်။ ။

ကလျာမှာ ငယ်ရွယ်သူမို့ မျက်ရည်ကလေးများ ပင် စို့လာအောင် ရယ်သည်။ ။ ဦးလေးချောနှင့် အိမ်ဖော်မလေး အမြင့်တို့ မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ထိုင်ချ၍ ရယ်ကြသည်။ ။

ဣန္ဒြေရှင်ဒေါ်ခိုင်ယမင်းပင်လျှင် တဟင်းဟင်းနှင့် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင် ရယ်မိပါ တော့သတည်း။

★